

НЕ СИ ЗНАЕ РЪСТА

(БАСНЯ)

Важенъ разговоръ завели,
въ локвата дълбока,
помежду си кекерани —
жаба и жабока:

— Я внимавай, жабуранке, —
слонътъ приближава,
а съсъ стъпките му тежки
май щегла не става!..

— Брей, че азъ се не плаша! —
жабата извряка —
Че и той не е ли също
тварь четворокрака?

А отъ клона на върбата
цацарана — сврака
я дочула, съсъ надсмъшка
и това извряка:

— Я не брой му ти краката,
а поглежъ му ръста!
Ти съсъ слонъ ли ще се мършишъ
съ твоя ръстъ — петъ пръста?

Чичо Стоянъ

СЛЪНЧИЦЕ МИЛО

Слънчице мило, припряно,
не ме събуждай тъй рано,
не ми огръвай лицето,
не ми вълнувай сърдцето.

Твоитъ лъчи съ позлата
мигомъ покриватъ кревата
и подъ юргана надничатъ,
въ златни ме дрехи обличатъ,
въ люлка ме златна люлѣятъ,
пролѣтни пѣсни ми пѣятъ...

Слънчице мило, кажи имъ,
туй злато вече тежи ми!
Нека почакайтъ, не грѣятъ,
додето не оздравѣя!

Софка Г. Михайлова
ученичка отъ III отд.

ЕСЕНЬ

Есень. Млѣкватъ вече,
Шумъ и пѣсни тукъ.
Птичките — далече
Вечъ летятъ на югъ.

Посърва гората:
Жали и пустей,
Съхне вечъ тревата —
Поето нѣмѣй.

Гледай, по небето,
Облаци браздятъ!
Тжжно е сърдцето —
Изпѣля го скръбъ.

Де си, жарко лѣто,
Ти, отлитналъ рай,
Съ плодове богато,
Съ хубости безкрай?

Тодоръ А. Ивановъ
уч. II кл. Орѣхово

ГЕРОЙ

Петгодишенъ вече съмъ,
А ме плашатъ съ таласъмъ.

Но не знаятъ, че съмъ смѣлъ
И въ страха, че нѣмамъ дѣлъ.

Малъкъ ли съмъ азъ герой,
Самъ сждѣ ти, драги мой:

Щомъ на тъмно чуя шумъ,
Полетявамъ катъ куришумъ,

И съ юнашко „тра-ла-ла“
Азъ щурмувамъ презъ глава

Легендарния редутъ —
Маминия златенъ скутъ!

Детелюбъ